

Sběratelka parfémů

A woman with a black hat and a red and black patterned jacket is holding a small perfume bottle. She is looking towards the camera with a slight smile. The background is a plain, light-colored wall.

Kathleen
Tessarová

Dva životy, dvě ženy, současnost i minulost v Paříži,
ztracené tajemství vepsané v parfémec...

Kathleen Tessarová
SBĚRATELKA PARFÉMŮ

Kathleen Tessarová

SBĚRATELKA PARFÉMŮ

Přeložila

Drahomíra Michnová

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorčiny fantazie. Všechna podobnost se skutečnými osobami, ať už živými, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © Kathleen Tessaro 2013
Translation © Drahomíra Michnová, 2016
Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-685-9 (pdf)

Pro mého syna Eddieho

Vždy, navždy... a ještě

Paříž, zima 1954

Eva d'Orseyová seděla u kuchyňského stolu, naslouchala tikotu hodin, před sebou noviny *Le Figaro*. Byl to zvuk času, který od ní odplýval.

Potáhla z cigarety a vyhlédla z okna do chladného mlhavého rána. Paříž se právě probouzela, šedý úsvit s prvními šmouhami oranžové se pozvolna vpíjel do tmavomodrého nebe. Byla vzhůru už několik hodin, od čtyř. Doba spánku se jí během posledních let postupně krátila, jak bolest, která jí vystřelovala do levého boku, sílila.

Lékař to vzdal už před několika měsíci. Jeho diagnóza: není hodnou pacientkou, je arogantní, odmítá poslouchat jeho pokyny. Cirhóza teď postupovala rychle, hlodala jí játra, už je měla jako mycí houbu. Lékař se domníval, že jeho rada je naprosto jednoduchá: Eva musí přestat pít.

„Vždyť se ani nesnažíte,“ vytýkal jí při poslední návštěvě.

Seděla na vyšetřovacím stole a zapínala si knoflíčky halenky. „Nemůžu spát.“

„No, to se vůbec nedivím,“ vzdychl. „S tak rozsáhlým zánětem jater.“

Podívala se na něj. „Potřebuju nějaké prášky na spaní.“

Zavrtěl hlavou, přešel k psacímu stolu a naškrábal recept. „Víte, neměl bych vám tohle předepisovat. Berte jenom jeden, jsou velmi silné,“ varoval ji a podal jí papír.

„Děkuju.“

Přesto se ještě naposledy pokusil: „Tak alespoň tolik nekuřte!“

Ale proč vlastně?

Eva vyfoukla kouř a udusila nedopalek gitanky v popelníku. Byly to obyčejné cigarety – moc silné. Neženské. Ale to jí vyhovovalo. Cítila teď jen výrazné chutě. Chuť levné čokolády, nekvalitní paštiky, černé kávy. Stejně nezáleželo na tom, co jí, už dávno ztratila chuť k jídlu.

V lékárově předpokladu, že každý chce žít věčně, bylo něco naivního, jaksi mile arogantního.

Vzala propisku a na okraj novin čmárala kolečko, vlastně několik kroužků.

Jště zbývalo zařídit pár drobností. Před několika týdny byla u právníka, pečlivého, trochu odměřeného mladíka. A tu krabici uložila do bezpečí u kysele se tvářící domovnice, *madame* Assangeové. Ale minulou noc, když nemohla spát, ji napadlo něco jiného. Byl tu ten let, z Londýna do Paříže. Pomyslení na letadlo ji naplňovalo zvědavostí. Bylo to výstřední, ne nutné. Jenže existovalo pár věcí, které by člověk měl v životě zažít; cesta letadlem byla určitě jednou z nich. Usmála se sama pro sebe, když si představila přílet do Paříže, míle chladného modrého moře a pak první pohled na město.

Svraštila obličej. Bolest se ozvala znovu, ostrá jako nůž, pak jí bok úplně znecitlivěl.

Pomyslela na láhev koňaku. Nechtěla pít ve dne. Stanovala si nové pravidlo, že bude pít až po šesté večer. Alespoň tak to měla v plánu. Ale ruce se jí teď třáslly, žaludek měla jako na vodě.

Ne. Dá si koupel. Oblékne se. A půjde na mši, na půl osmou do Elis de la Madeleine. Tenhle kostel měla v Paříži ze všech nejraději. Máří Magdaléna, ta vzpurná a umíněná dcera církve, tam hrdě stoupala na nebesa, andělé ji na svých pažích vynášeli vzhůru celý den, každý den.

Mše se podobala skvělé opeře, kouzelnickému představení s nejnákladnějšími rekvizitami ve městě. A víra v trik obratných rukou, při kterém byl člověk kouzelníkem i divákem zároveň, šalebníkem i tím ošáleným. Ale co, kdo dokáže odolat dobrému kouzelnickému triku?

Složila noviny, odsunula židli a vstala.

Vezme si svůj nejlepší tmavomodrý kostýmek, posadí se s věřícími do první řady. Budou společně naslouchat tomu mladému knězi, otci Paulovi, který tolik bojoval, aby srozu-

mitelně vyložil Písmo, snažil se ho celým svým rozsáhlým intelektem aplikovat na dnešní dobu. Ne vždy se mu to dařilo. Nevěděl, jak odůvodnit nesrovnalosti, dosud si neuvědomoval, že jsou samy o sobě záhadou. Přesto ji jeho duševní obratnost těšila, skoro stejně jako těšila jeho. Často se omezil na to, že se prodíral vrstvami různých možných hebrejských překladů, pak nečekaným slovesem objasnil nějaký rozsáhlý duchovní rozpor. V jejím případě svým hrdinstvím neplýtvat nadarmo. Ona si cenila těch, kteří bojovali veřejně a očividně.

Otec Paul se na to samozřejmě takhle nedíval. Teprve před pár lety vyšel ze semináře a myslel si, že svému stádečku předává duchovní potravu a vede je. Nechápal, že jeho starší farníci, především ženy, jsou tam kvůli němu, a ne on kvůli nim. Otec Paul byl na začátku své životní dráhy. Jeho přesvědčení, hladká a lesklá jako sklo, potřebovala ochranu. Čekala trpělivě, až i on podlehne nesnesitelné nevyváženosti Boží vůle, tvrdosti Božího milosrdenství, temnotě jeho milosti.

Tyto myšlenky Evu uklidňovaly. Její mysl se opět rozletěla známým směrem: obírala se paradoxy víry a pochybnosti. Jako opotřebovaný kousek látky, změkklý mnohými doteky, příjemný na omak.

Nejdřív mše a potom, ano, cestovní agentura.

Odnesla popelník ke dřezu, vysypala nedopalky a vymyla jej. Dole v uličce se něco pohnulo... vynořující se stín – měnil se, trhal. Tlukot černých křídel, pohybujících se jako jedno, dokud nezaplnilo celou protější zeď, pokaňkalo blede paprsky zimního slunce.

Najednou se jí vybavila jiná vzpomínka. Bezdechá ochromující hrůza, vůně zelené louky a vlhkého lesa – a obrovské hejno havranů letících k obloze, křídla se ebenově lesknou, zobáky jako čepele – křičí, všiskají.

Eva se zachytila desky kredence, pevně zavřela oči. Popelník jí vypadl z ruky, třeskl o porcelánový dřez.

Rozbil se.

„Sakra!“

Eva opatrně vyhlédla z okna, srdce jí pořád prudce bušilo. Stín byl pryč. Nejspíš hejno městských holubů.

Sebrala střepy popelníku a položila je na desku kreden-

ce. Byl to starý a levný předmět. Ale připomínal jí jiné časy, dobu, kdy byl život plný začátků.

Hodiny hlasitě tikaly.

Váhala jen chvíli.

Podala si skleničku, sáhla po láhvi levného koňaku, rozechvělýma rukama si nalila a obrátila ho do sebe. Alkohol ji okamžitě rozechřál, zaplavil všechny údy, napětí a nervozita povolily.

Ten doktor nic nepochopil.

Nechápal, jaké to je žít mezi vzpomínkou a lítostí a nemít to jak otupit.

Eva si nalila znovu a přejížděla prstem po drsné hraně porcelánového střepu.

Slepí to.

Vykoupe se.

Oblékne si svůj tmavomodrý kostým.

Zaklonila hlavu a hodila do sebe další hlt.

Už nezáleží na tom, jestli budou na popelníku viditelné rýhy.

Londýn, jaro 1955

Grace Munroeová se s úlekem probudila, zalapala po dechu.

Až dosud běžela, klopýtala po nerovné zemi v hustém zarostlém lese, hledala, volala. Ale čím usilovněji běžela, tím byl les neproniknutelnější. Šlahouny popínavých rostlin se jí omotávaly kolem nohou, větve ji šlehaly do obličeje, do rukou, do stehen. A ten pocit strachu, že čas neúprosně ubíhá. Někoho nebo něco honila. Ale bylo to pořád vpředu, mimo dosah. Najednou ztratila pevnou půdu pod nohama a zřítila se po hlavě do hluboké kamenité rokle.

Srdce jí splašeně bušilo, chvíli jí trvalo, než se v šeru rozkoukala a uvědomila si, že je ve svém pokoji a leží na posteli.

Byl to sen.

Jenom sen.

Natáhla se a rozsvítila lampičku na nočním stolku, pak padla zpátky na polštář. Srdce jí pořád rychle tlouklo, ruce se jí třásly. Byla to stará noční můra, zlý sen z dětství. Myslela si, že z něj už vyrostla. Ale teď, po letech, se vrátil.

Jak dlouho vlastně spala? Koukla se na budík. Skoro půl sedmé. Zatraceně.

Mallory tu bude každou chvíli, a ona se má ještě oblékat. Grace dnes večer nechtěla jít, jenže to kamarádce slíbila.

Přistoupila k oknu s výhledem na Woburn Square a odhrnula těžké závěsy.

Byl dubnový podvečer, období roku, kdy se dny dychtivě natahovaly směrem k létu a časně večer dostávala obloha jemně modrý porcelánový nádech pozlacený příslibem nadcházejícího tepla. Platany lemující náměstí už nasazovaly

něžné jasně zelené pupeny, ze kterých pak v létě vznikne hustý smaragdově zelený baldachýn. Teď však byly větve stromů ještě holé, prudce se zmítaly při každém závanu ledového větru.

Hlavní park byl během války překopán a osázen ovocem a zeleninou, kovový plot roztavili a teď jej bylo potřeba obnovit. Budovy, které se v této části města zachovaly, byly začouzené a poseté jizvami po šrapnelech.

Ve vzduchu byl cítit jakýsi spěch, přechod od jednoho ročního období ke druhému, naděje podbarvená nadcházejícím večerem. Ptáci zpívali, zelené listy hyacintů a narcisů se kývaly ve větru. Na slunci teplo, ve stínu mráz, roční doba extrémů.

Grace měla ráda ostrost tohoto období, tlumené proměnlivé světlo, které si zahrávalo s jejíma očima. Byla to doba tajemných, výrazných proměn. Jednu chvíli jen bouřky a déšť, pak se najednou objevilo pole narcisů, vítězoslavně zatroubilo barevnou fanfáru.

Grace přitiskla špičky prstů na chladné okenní sklo. Tohle nebyl, jak říkával její manžel Roger, jejich pravý dům. Měl odvážnější plány, chtěl něco lepšího, blíž k Belgravii. Ale Grace se tu líbilo; bydleli v centru Bloomsbury, blízko Londýnské univerzity a Královské koleje, připomínalo jí to Oxford, kde ještě před pár lety žila u svého strýce. Byl plný čínorodého ruchu, obchodů a úřadů, studentů spěchajících na přednášky. Dole na ulici viděla proud úředníků zabalených do přšiplášťů, s hlavou skloněnou proti větru se sunuli po skončeném pracovním dnu stejným tempem ke stanici metra.

Grace si opřela hlavu o okenní rám.

Musí to být příjemné mít práci. Pěkně uspořádaný psací stůl. Srovnanou kartotéku se spisy. A hlavně, mít nějaký cíl.

Když teď byla vdaná, její dny měly takový únavný otevřený konec; poletovala jako balonek od jedné společenské povinnosti ke druhé.

Roger bral každou z nich velice vážně. „Mluvila jsi s někým na tom obědě v Konzervativním dámském klubu? Vedle koho jsi seděla? Pověz mi, kdo tam byl.“

Byl mimořádně zběhlý v odhalování skrytých významů každé takové příležitosti.

„Usadily tě k prvnímu stolu, hned vpředu. To je dobře. Nezapomeň napsat Moně Rileyové a poděkovat jí za pozvání. Mohla bys třeba uspořádat neformální večeři? Nebo ještě lépe, pozvat ji někam na čaj a zkusit to nějak zaonačit, aby nás na večeři pozvala ona. Bylo by lepší, kdyby nás pozvali první. Člověk nechce vypadat moc horlivě.“

Spoléhal, že se Grace ujme jejich společenského rozjezdu, jenže ta nebyla velký stratég. A hlavně v tom nenalézala žádné potěšení.

Přesto teď musí spěchat, připomněla si, aby na ni Mallory nečekala.

Otevřela dveře pokoje a zavolala dolů na hospodyně, která tam uklízela: „Paní Dellerová!“

„Ano?“ ozvalo se z kuchyně.

„Přinesla byste mi laskavě šálek čaje?“

„Ano, madam.“

Grace spěchala do koupelny, opláchla si obličej studenou vodou a osušila si ho, zkoumala ho v zrcadle. Měla by mu věnovat větší péči – koupit si modré oční stíny a tekuté černé oční linky, naučit se používat tužku na obočí a vůbec, naučit se líčit podle poslední módy. Místo toho si lehce přepudrovala nos a tváře a přetřela si rty červenou rtěnkou. Vlasý měla delší, sahaly jí kousek pod ramena. Nezdržovala se česáním, navyklým pohybem je svinula do drdolu a upevnila sponkami. Zezdola zabzučel domovní zvonek.

„Sakra!“

Zrovna dnes musí Mallory přijít včas!

Prudce otevřela šatník a popadla modré koktejlky z umělého hedvábí, hodila je na postel. Vyklouzla z tvídové sukně a halenku si přetáhla přes hlavu, ani nerozepnula knoflíčky.

Kdepak jsou ty tmavomodré lodičky k šatům?

Pátrala po nich na dně skříně. Sotva se shýbla, ucítila, jak jí na patě pustilo oko na punčoše.

„Do háje!“

Rozepnula podvazky, slyšela, že paní Dellerová dole už otevírá dveře, pak tlumený hovor, když od Mallory přebírala kabát. A potom už zavrzaly schody starého georgiánského schodiště, Mallory stoupala nahoru.

Grace popadla ze zásuvky nové punčochy, posadila se na postel a navlékala si je.

Ozvalo se zaklepání. „To jsem jenom já. Jsi oblečená?“

„Pokud ti nevadí, že jsem v kombiné.“

Mallory strčila hlavu do dveří. Tmavé kaštanové vlasy měla nakadeřeně, na mléčně bílém krku jí zářila šňůra perel. „Ty ještě nejsi převlečená? Vždyť už to začalo, Grace!“

Grace si připnula punčochy a vstala. „Copak není moderní chodit pozdě?“

„Odkdy tě zajímá, co je moderní?“

Grace se rychle otočila. „Mám rovně švy?“

„Máš. Na.“ Mallory jí podala šálek čaje. „Hospodyně mě poprosila, abych ti ho přinesla.“

„Díky.“ Grace se napila, Mallory ve večerních šatech odšustila ke křeslu a opatrně se usadila na krajíček, aby si nepomačkala bohatě nařasenou sukni.

„Co jsi dělala celé odpoledne?“ otázala se káravě.

„Ale nic.“ Grace se nechtěla přiznat, že si dopřála spánek během dne, nebylo to nic, čím by se člověk musel chlubit. „A co ty? Cos dělala ty?“

„Teprve před hodinou jsem se vrátila od kadeřníka.“ Mallory otáčela hlavou a předvedla svůj půvabný profil korunovaný kadeřníkovým výtvozem. „Věř mi, že pan Hugo je jediný v celém Londýně, komu dovolím sáhnout mi na vlasy. Měla by sis k němu zajít. Dokáže zázraky! Nemáš cigaretu?“

„Tamhle,“ ukázala Grace na stříbrnou kazetu na stolku. Znovu se napila čaje a odstavila šálek na toaletku.

Mallory si vzala cigaretu. „Co si dnes oblečeš?“

„Ty modré taftové.“

„Staré věrné!“ Mallory se usmála a zavrtěla hlavou. „Musíme spolu vyrazit na nákupy. Mají teď tak krásné věci!“

Tricetiletá Mallory byla jen o tři roky starší než Grace, ale v londýnských společenských kruzích už platila za jednu z nejelegantnějších mladých žen. Jejím manželem byl Gracin bratranec Geoffrey a Mallory měla tendenci brát Grace pod svá křídla. Ale Grace byla vůči jejím radám zoufalým způsobem imunní.

„Copak se ti ty šaty nelíbí?“ zeptala se Grace.

Mallory pokrčila rameny. „Jsou docela pěkné.“

Grace znovu vzhledla. „Co je na nich špatného?“

„Jsou jen takové, no, já nevím. Víš, jaká Vanessa je. Všechno musí být tip top. Nejnovější model roku 1956...“

„Což je pozoruhodné, vzhledem k tomu, že se píše rok 1955, Mal.“

„No vidíš! Vždyť to povídám, že Vanessa vždycky musí jít s dobou, vlastně je o krok vpřed.“

„Ano, ale já s ní přece nemusím soutěžit, ne? Každá z nás nemůže udávat tón nejnovější módě. Vanessa má mnohem víc času i peněz.“

„Možná, ale na jejích večírcích nikdo nechce chybět, že? Ty musíš už taky začít vyhledávat ty správné společenské události. Dnešní večer je dobrou příležitostí nasbírat nějaké kontakty z Vanessina seznamu hostů. Mám v kabelce notýsek a tužku, kdybys potřebovala.“

„Ach, Bože,“ otrásla se Grace. „Už jen samotné pomýšlení na něco takového mě děsí!“

„No ale opravdu!“ Mallory obrátila oči v sloup. „Jak ses vlastně bavila v Oxfordu?“

„Můj strýc je univerzitním profesorem. Mívali jsme hosty, podával se kvěťákový nákyp a hrál se bridž.“

„To je příšerné!“ rozesmála se Mallory. „Budeš muset překonat nechuť mluvit s ostatními lidmi, jestli máš být manželovi ku prospěchu. Jen kvůli jeho krásným očím ho nepovýší,“ usmála se. „Nemáš zapalovač? Jak se ti líbí?“ Vstala a zatočila se, široká sukně jejích tmavočervených šatů odhalujících ramena zavířila. „Jsou nové. Od Simpsona.“

„Velice pěkné.“ Grace si natáhla své tmavomodré koktejly. „Zapalovač je tam taky, ne?“

Mallory se přehrabovala v kazetě. „Nic nevidím. Není tu.“ Vložila cigaretu do koutku dokonale nabarvených rtů. „Ukaž, zapnu ti je.“

Grace se před ni postavila zády a Mallory jí zatáhla zip. „Tak ho určitě sbalil Roger. Pořád ztrácíme zapalovače. Ale tenhle byl můj oblíbený. Jestli ho Roger ztratil, tak ho přetrhnu.“

Mallory vzala do prstů dobrých pět centimetrů látky, šaty měly Grace v pase těsně přiléhat. „Jsou ti velké. Zase jsi zhubla.“ V hlase jí zazněl vyčítavý tón.

Grace přešla k toaletnímu stolku a vyndala ze zásuvky krabičku zápalek. Hodila ji Mallory a ta ji v letu chytila s reflexem někdejší hbité uličnice. „Zapal mi taky jednu, prosím.“

„S radostí. Vždyť jsi dnes večer vlastně moje partnerka.“

„Díky ti za to.“ Grace na ni spiklenecky mrkla do zrcadla a připnula si do uší perlové klipsy. Dobře věděla, že se jí Mal snaží pomoci. „Jsi hodná, že jsi mě pozvala.“

„Nemůžeme tě nechat zahálet jen proto, že Roger odjel.“ Mallory zapálila dvě cigarety a jednu jí podala. „Kromě toho se mi tak často nepoštěstí vyměnit manžela za někoho, kdo poslouchá, co povídám. Navíc Vanessu nesnáší, prý na mě má špatný vliv.“

„A má?“

„Samozřejmě.“ Mallory zvedla brožurku, která ležela na stole na hromádce dalších knih. „Co to je?“

„Ale nic.“ Grace zalitovala, že ji nenapadlo to zavčas schovat. „Jen taková nabídka kurzů.“

„Oxfordská obchodní škola?“ Mallory v brožurce zalistovala a ta se pochopitelně otevřela přímo na stránce, kterou si Grace předtím založila. „Kurz psaní na stroji pro pokročilé a kancelářské práce? Účetnictví?“ Zašklebila se. „Co to má být?“

„Člověk nikdy neví,“ broukla Grace a vklouzla do tmavomodrých lodiček, „mohlo by se to docela hodit. Roger si třeba jednou otevře vlastní kancelář. Mohla bych mu být užitečná, domlouvala bych mu schůzky, psala dopisy...“

„Ale, Grace, ty přece *máš* zaměstnání,“ pronesla důrazně Mallory. „Jsi jeho manželka.“

„To není žádné zaměstnání, Mal.“

Mallory ji zpražila pohledem. „Ne? To by mě zajímalo, jestli sis přečetla i ten drobný text na oddacím listu. Je na tobě, abys vytvářela domov, rodinu, promýšlela, jaké bude vaše místo na světě a kam budete směřovat. Pomysli, co to všechno obnáší – kam budou děti chodit do školy, kde budete trávit víkendy, celý okruh vašich společenských kontaktů – to všechno je na tobě.“ Pokračovala s přehnaným patosem: „Ach, Munroeovi? Ovšemže je znám! Ona je báječná! Jejich syn chodí s naším nejstarším do školy v Harrow. A jak skvěle dokázala zařídit dům, viděli jste?“

Mallory potáhla z cigarety a odhodila brožurku. „Věř mi, holčičko, ty zaměstnání máš. A kromě toho, ta škola je v Oxfordu. Kolikrát ti mám připomínat, že teď bydlíš v Londýně?“

„Ano, ale ty kurzy trvají jen pár měsíců.“

„Pár měsíců? Zbláznila ses? Co by tu Roger dělal, kdybys byla pryč?“ Vyfoukla kouř. „Věř mi, že by ses měla ve volném čase naučit něco užitečného.“

„Jako například?“

„Já nevím...“ Myšlenka na sebevzdělávání byla Mallory docela cizí. „Třeba aranžovat květiny. Nebo možná hrát na harfu.“

„Hrát na harfu? K čemu by mi to bylo?“

Mallory chvíli přemýšlela. „Je to uklidňující. Nebo snad ne? A budeš si moct na veřejnosti něco strkat mezi nohy!“

„Propána, ty jsi ale zkažená!“ rozesmála se Grace. „Já ti povím, co je uklidňující – pěkně si uspořádat kartotéku, objednávat kancelářské potřeby, mít v pořádku účetnictví.“

„Grace...“ Mallory zoufale rozhodla rukama. „Posloucháš, co říkám? Vážně, už nejsi v Oxfordu. A taky ti prozradím jedno malé tajemství,“ ztišila hlas do dramatického šepotu. „Muži nemají rádi chytré ženy, jim se líbí ty okouzlující!“

„Ne!“ vydechla Grace v předstíraném úleku. „Ty myslíš, že nejsem okouzlující?“

Mallory obrátila oči v sloup. „Jsi nádherná. Já jen říkám –“

„Já to chápu,“ přerušila ji Grace. Věděla, že Mallory nepřesvědčí. Kdykoli se setkaly, přítelkyně ji překvapila nějakým novým návrhem, jak se má zdokonalit v domácích uměních, zatímco Grace věděla, že právě k tomuhle postrádá talent. Nedivila se, že ani dnes tomu není s Mallory jinak.

Mallory vyndala zrcátko a zkontrolovala si rtěnku. „Kdy se vlastně Roger vrátí?“

„Za týden. Možná dřív.“

„Už je dlouho pryč. Určitě se ti po něm stýská.“

Grace na to neřekla nic.

„Až zase bude doma, na všechny tyhle nesmysly zapo-

meneš. A teď – nemáš nějaký pásek k těm šatům?“ Přišustila k ní. „No fakt! Copak ti nikdo neprozradil, že během prvních pár měsíců manželství máš přibrat? Jak mám být kmotříčkou, která tě rozmazluje, když se vůbec nesnažíš ztloustnout?“

V Gracině pohledu se něco změnilo. Prudce potáhla z cigarety a odvrátila se. „Myslím, že žádný pásek nemám,“ odpověděla tiše a prohrábla řadu šatů pověšených ve skříni.

Mallory hleděla na její štíhlá záda.

Očividně řala do živého.

„Tady.“ Mallory vzala černou sametovou šerpu z jiných večerních šatů. „Tahle se bude pěkně hodit,“ rozhodla a uvázala ji Grace kolem pasu.

Grace dnes večer vypadala mladší, mladší než obvykle. Mallory připomínala malou holčičku, která se oblékla do maminčiných šatů. Bylo to tím účesem, staromódním a usedlým; slušel by nějaké starší ženě, ale u Grace jen ještě víc zdůrazňoval její mládí. Ještě víc dával vyniknout jejím velkým očím; měly výraznou šedozelenou barvu, byly mandlového tvaru, posazené trochu dál od sebe.

„Myslíš, že je to tak dobré?“ Grace se nervózně prohlížela v zrcadle.

Nikdy ji moc nezajímalo, co si o ní ostatní myslí. Mallory si najednou uvědomila, že právě to na své přítelkyni tajně obdivuje, i když ji právě kvůli tomu často hubovala.

„Dokonalé,“ ujistila ji. „A teď pojďme, jinak to zmeškáme úplně.“

Sešly ze schodů, Grace se ještě zastavila a mrkla na odpolední poštu, která ležela na stolku v hale.

„Jé, podívej!“ Zvedla obálku. „Letecká pošta. Z Francie! To je zvláštní.“ Roztrhla obálku. „Kohopak znám ve Francii?“

„Není to od strýce?“ Mallory si oblékala kabát.

„Ne, ten je teď v Americe, přednáší tam.“ Grace rozložila dopis a začala číst.

Mallory čekala, netrpělivě poklepávala špičkou střevice. „Musíme už jít.“ Vyndala z kapsy klíčky od auta. „Co je to?“

„Nerozumím tomu.“

„Je to francouzsky?“

„Ne. Anglicky.“ Grace usedla na židli. „Je tam letenka.“

„Letenka? Kam?“

„Do Paříže.“ Grace vzhledla, podala jí dopis. „To je nějaký omyl. Někáký hodně absurdní omyl.“

Mallory převzala dopis.

Byl napsaný na stroji, na tuhém kvalitním papíře, na první pohled prozrazoval, že jde o nějaké úřední sdělení. Všimla si, že v horním rohu je uvedena adresa jedné právnické firmy v centru Paříže: Frank, Levin et Beaumont.

*Vážená paní Munroeová,
přijmíte prosím naši upřímnou soustrast s Vaší nedávnou
ztrátou. Naše firma se zabývá pozůstalostním řízením ze-
snulé madame Evy d'Orseyové a je naší povinností Vás in-
formovat, že Vás ve své závěti ustanovila hlavní dědičkou.
Žádáme Vás zdvořile, abyste se co nejdříve dostavila do naší
kanceláře ve věci projednání Vašeho dědictví.*

*Ještě jednou se velice omlouváme, že Vás obtěžujeme v ob-
dobí smutku, a těšíme se, že Vám v nejbližší době budeme
moci poskytnout své služby.*

S úctou

Edouard A. Tissot

právník

„Ach!“ Mallory vzhledla. „Omlouvám se. Netušila jsem, že ti někdo nedávno zemřel, Grace.“

Grace se tvářila pořád stejně. „Já taky ne.“

„Prosím?“

„Mallory, já žádnou Evu d'Orseyovou v životě neviděla. Vůbec nevím, kdo to má být.“

Vanessa Maxwelllová uměla pořádat večírky. Byl to její největší přínos a nepochybně se jednou měl stát i přetrvávajícím odkazem těm, kdo ji měli rádi nebo ji alespoň znali.

Prvním pravidlem bylo, že se večírek konal bez dlouhých odkladů. Na rozdíl od jiných hostitelek rozesílajících pozvánky s měsíčním předstihem Vanessa chápala, že úspěch takového počínu spočívá v tom, že doba očekávání před